

зи миръ който на земѣ-тѣ, въ животъ-тѣ на праведны-тѣ, е прѣдтеча на вѣченъ покой. Тѣзи скърби и прѣпирни, тѣи сѣщо, трѣбва доста да сѣ поврѣдили способности-тѣ на Бугенхагена въ край-тѣ на животъ-тѣ му. Когато единъ день Меланктонъ дошелъ да го посѣти, той го сварилъ много ослабнѣлъ, умственно и тѣлесно, и си отишелъ съ дълбоко но жаловито молитвуваніе да не постигне нѣкога и него подобна слабостъ. Но пакъ най-добра-та часть отъ Бугенхагена оставала: пламень-тѣ на единъ животъ “скрытъ съ Христа въ Бога” горѣлъ постоянно. Съсѣди-тѣ му забѣлѣжвали че всякога, когато силы-тѣ му позволявали, и врѣме-то было добро, устарѣлый-тѣ пастырь, облегли-тѣ на нѣкоѣхъ си пріятелскѣхъ десницѣхъ, ходилъ въ церквѣхъ на молитвѣхъ. Но пролѣтны-тѣ вѣтрове, които сѣ толкозъ пріятни за млади-тѣ, сѣ често твърдѣ строгы за стари-тѣ. На 20-й Априлій, 1558, Бугенхагенъ прѣдалъ духъ, на възрасть почти 73-годишнѣхъ. Той често говорилъ прѣзъ послѣдни-тѣ си дни — “Това е животъ вѣчный, да познаѣтъ Тебе Единого Истинного Бога, и Исуса Христа Когото си проводилъ;” и сега той отъ опытъ ся научилъ колко вѣрны и славны сѣ были тѣзи думы.
